

Udelukkelse af kvindelige Arvinger, hvilket ikke opdagedes før i 1671, da John døde efterladende sig syv Døtre, medens deres Moders Fædrearv gik forbi dem til deres Onkel Robert, Coke's femte Søn.

Der er i Parlamentets Historie fra 1641 opbevaret: »En Petition til Underhuset om Oprejsning for Klagemaal«. En af de sidste Dage da Sagen blev behandlet, saa man Kvinder flokkes ved Underhusets Dør, medens Sergeant-Major Skippon spurgte Parlamentsmedlemmerne, hvad han skulde gøre med dem: »thi de havde sagt ham, at hvor der var én idag, vilde der være 500 imorgen.« Huset bad ham tale venligt til dem. Næste Dag indgav Kvinderne deres Petition.

»Til de højtærede Riddere, Borgere og Repræsentanter af Underhuset i denne Parlamentssamling indgives denne allerunderdanigste Petition fra Adelskvinder, Handelsmænds Hustruer og mange andre Kvinder, alle Beboere af London og dens Forstæder.«

De erkender Husets Omhu for Statssager. De har med Glæde sluttet dem til Ansøgninger, som har været indsendte: »i Anledning af Religionens Renhed og vore Mænds personlige Frihed.« — »Vi regner os for at have Interesser sammen med dem i fælles Privilegier.«

»Det maa synes underligt og usømmeligt for vort Køn at vise sig for den ærede Forsamling paa Grund af en Petition. Men naar man ret ser paa Sagen, vil man finde det en skyldig Pligt: 1) Fordi Christus har igenløst os Kvinder for lige saa dyr en Pris som Mændene og derfor forlanger samme Lydighed for den samme Forbarmelse. 2) Fordi i den frie Glæde over Christus i hans Love og i en blomstrende Tilstand af Kirke og Samfund bestaar Kvinders Lykke saa vel som Mænds. 3) Fordi Kvinder er Deltagere i de fælles Ulykker, som hjemsøger baade Kirke og Samfund, naar Undertrykkelse øves over Kirken og Kongeriget, hvori de lever, og en ubegrænset Magt gives Prælaterne til at udøve Myndighed over Samvittighederne, baade Mænds og Kvinders; vi kan blot se hen til Newgate og Smithfield som Steder for deres Forfølgelse, hvor Kvinder saa vel som Mænd har følt deres Ondskabs Svøbe.«

Petitionen blev indgivet af Mrs Anne Stagg, en fornem Dame, gift med en Brygger, samt af flere af lige Rang og Stilling. Mr Pym kom til Underhusets Dør, henvendte sig til Kvinderne og sagde: at deres Petition med Tak var bleven modtagen og omhyggeligt skulde blive overvejet.

Kongen havde ladet Coke's Papirer beslaglægge efter hans Død 1634, men 12. Maj 1641 beordrede Underhuset Coke's Arving at

lade dem trykke, og saaledes blev hans Ansøgelser fortsatte gennem Tiderne.

Den 13 Februar 1620 gav Coke Underhuset en ganske mærkværdig Læresætning Kvinder angaaende paa anden Maade. Blandt Mr Lovell's Vidner var en Dame, en Mrs Newdigate. Huset ønskede hende kaldt ind. Coke sagde citerende St Bernhard: »En Kvinde bør ikke tale i Menigheden.« Undersøgelsen heraf blev overdraget til en Comité. (Common's Journal). Det var mærkeligt, at Coke skulde gaaet saa langt bort som til St. Bernhard, naar St. Paul havde ligget saa bekvemt at ty til. Havde han læst Evangelierne saa nøje, som han havde læst St Bernhard, vilde han have set, at en af de første Prædikanter om Kristus var Profetinden Anna, som talte om ham i Templet til alle dem, der var i Forventning om Forløsning i Jerusalem, ligeledes at det var gennem Kvinder, at Christus sendte de Ord til Apostle og Disciple, der ligesom blev Feltraabet i den første Christenhed: »Christus er opstanden.« Coke's Præcedens i dette Punkt blev omstødt i hans eget Aarhundrede.

Skøndt der var nogle udmærkede Undtagelser blev Flertallet af Kvinderne paavirkede af denne Procrustiske Behandlingsmaade, som nu var kommet paa Mode, og sank ned i en Tilstand af Uduelighed og Uformaaenhed, som Samfundet derpaa kom til at tro var dem naturlig. »Det var ukvindeligt for Kvinder at tænke og handle for sig selv!« — »Kvinder burde ikke bekymre sig om offentlige Sager!« — »Mænd forstod saa meget bedre end Kvinder, hvad der var godt for disse!« — blev til ligefremme Mundheld

Ved at miste ét Privilegium mistede de andre. Nye Love dannedes, der gik deres Interesser imod, og gamle Love blev omfortolkede i ny og snæver Aand. Præcedenser skabtes, der tog Magten fra gamle Statuter; Retfærdighedsbegrebet mellem Kønnene blev forvredet og sammenkrummet.

Arveloven blev ændret, Kvinders Ejendomsret blev ignoreret. Sophistiske Arbejdslove blev indførte for at støtte de mandlige Ejendomsprivilegier. Alt Arbejde var usømmeligt for *Damer*, undtagen naar det blev gjort uden Betaling. Husligt Arbejde blev ikke gjort op i Rigets Mønt, derfor blev der sagt om Kvinder, at de underholdtes af deres mandlige Slægtninge, skønt de ofte arbejdede ti Gange mere end de. Det var ganske naturligt at tage Privilegier fra dem, der ikke vidste, hvad de tabte.

Protesterende Kvinder. Men Kønnets Undertrykkelse gik ikke for sig uden forskellige Protester fra Kvindernes Side under de 200 Aar, som denne Tilbageebbning af Civilisationens Flodbølge varede. Vi kan ikke her nævne hver Enkelthed, men tre berømtelige Kvinder maa vi notere. Den første, der fødtes i det 16. Aarhundrede, protesterede mod Be-

skærelsen af Arveloven med Hensyn til Kvinder; den anden, født i det 17. Aarhundrede, mod Sløjfningen af en højere Undervisnings Goder; den tredje, født i det 18. Aarhundrede, mod Kvindernes sociale, borgerlige og politiske Fornedrelse.

Anne Clifford, der var født 1590, var den eneste Datter af George, Jarl af Cumberland; og af hans Hustru, Margaret Russel. Hun og hendes to ædle Søstre Elisabeth, Grevinde af Bath og Anne, Grevinde af Warwick, var kendte for deres Slæghthengivenhed og alle andre kvindelige Dyder. Greunden af Warwick var Dronning Elisabeths Yndlings-Kammerfrue. Anne var meget hos sin Tante i sin Ungdom og var Dronning Elisabeths Favorit og bestemt for hendes Hof. Hendes Fader afslog Tilbudet om Hofstillingen, ligesom han modsatte sig, at hun som andre Damer paa den Tid lærte gamle og moderne Sprog. Hendes Lærer i hendes yngre Aar var Historiografen og Digteren, Mr Daniel. Hun interesserede sig stærkt for at udrede gamle Dokumenter om sine Forfædre, og var ivrig i at bevare den Ret, der var hendes. Jarledømmet Cumberland var sat paa mandlig Arvelinie, men Baronierne Clifford, Westmoreland og Vescy, som ogsaa tilhørte dem, gik over til den almindelige Linie. I 1609 ægtede hun sin Fætter Richard, Jarl af Dorset. Den 25. Juli 1610 ægtede min Fætter Henry Lady Francis Cecil, Datter af Jarlen af Salisbury, hvilket Ægteskab tilsigtede ved deres Ejendommes Magt og Storhed at ødelægge mine Besiddelser og tilbageholde dem fra mig. Baade hendes Mand og hendes Onkel, Jarlen af Cumberland, vilde overlade Kongens Voldgift at afgøre Stridighederne, men herpaa vilde Anne aldrig gaa ind. Hun blev budt en stor Sum for Westmoreland Godserne, og dette vilde hendes Ægtefælle tvinge hende til at modtage. Han støttedes heri af Kongen, og Overenskomsten undertegnede, men hun odelagde Trioens Plan ved sin Fasthed. Hun var af den gammeldags Slags Kvinder, og hun ønskede: at leve og dø i den Følelse: at hvad hun modtog, skulde hun overdrage de følgende Slægtled uden Plet eller Beklipning. Hun var bestemt paa at holde ved sin lovlige Arv. Hendes Mand døde 1624, og Striden fortsattes med fornyet Styrke

Der er Statspapirer fra 1628 til Bekræftelse af, at Værdigheder og Titler arves paa Kvindesiden. De er fremdragne i Anledning af Anne's Fordring paa at være Lady Clifford.

I samme Serie er der i April 1628 en Petition til Kongen fra Anne, Enkegrevinde og efterladt Hustru af Georg, Jarl af Cumberland, Lord af Clifford, Westmoreland og Vescy. Ved hendes Faders Død gik Titlerne Clifford, Westmoreland og Vescy over til Ansøgerinden; dog har Francis, Jarl af Cumberland, offentliggjort, at Navnene Lord Clifford og Lord Vescy tilkom-